

สัปดาห์ที่ 23
เทศกาลธรรมดา
ทำวัตรสัปดาห์ที่ 3

“มนุษย์ใดเล่าจะรู้จักพระประสงค์ของพระเจ้าได้ ผู้ใดจะเข้าใจได้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์สิ่งใด มนุษย์ผู้รู้ตายใช้เหตุผลอย่างไม่มีนัย ความคิดของเราก็ไม่แน่นอน เพราะร่างกายที่เสื่อมสลายได้นี้ถ่วงวิญญาน และร่างกายซึ่งเป็นเสมือนที่พำนักทำด้วยดินของวิญญาน ก็ถ่วงจิตใจที่มีความคิดหนักอยู่แล้ว การจะเรียนรู้สิ่งต่างๆ ของโลกนี้ ยากมาก การจะพบสิ่งที่อยู่แค่เอื้อมก็ยากนักหนา แล้วผู้ใดเล่าจะค้นพบสิ่งที่อยู่ในสวรรค์ได้ ผู้ใดเล่าจะล่วงรู้พระประสงค์ของพระองค์ได้ ถ้าพระองค์ไม่ประทานพระปรีชาญาณให้เขา ถ้าพระองค์ไม่ทรงส่งพระจิตศักดิ์สิทธิ์ลงมาจากเบื้องบน วิถีทางของชาวโลกถูกตัดให้ตรงเช่นนี้ มนุษย์ได้รับการสั่งสอนให้รู้ถึงสิ่งที่พอพระทัย เขาได้รับความรอดพ้นก็อาศัยพระปรีชาญาณนี่เอง”

สดด 90:2-4,5-7,12-13,14 และ 17

ก) ก่อนที่เขาจะเกิด ก่อนแผ่นดินและโลกจะถือกำเนิดขึ้นมา พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า ทรงดำรงอยู่ตลอดไป พระองค์ทรงให้มนุษย์กลับเป็นฝุ่นดิน โดยตรัสว่า “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงกลับไปเกิด”

ใช่แล้ว หนึ่งในสี่สำหรับพระองค์ ก็เหมือนวันวานที่เพิ่งผ่านไป เหมือนการตื่นอยู่ยามเดียวเวลากลางคืน

ข) พระองค์ทรงบันดาลให้ชีวิตจบลงเหมือนจมน้ำ ล้นเหมือนความฝันในยามเช้า เหมือนต้นหญ้าที่งอกขึ้น ในยามเช้าต้นหญ้าเติบโตขึ้นและออกดอก ในยามเย็นก็ร่วงโรยและเหี่ยวแห้งไป ข้าพเจ้าทั้งหลายถูกพระพิโรธของพระองค์ทำลาย มีความหวาดกลัวเพราะความกริ้วของพระองค์

ค) โปรดทรงสอนข้าพเจ้าทั้งหลายให้รู้จักนับวันแห่งชีวิตได้ถูกต้อง เพื่อจะได้มีจิตใจปรีชาฉลาด

ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดเสด็จกลับมาเกิด ข้าพเจ้าทั้งหลายจะต้องรอคอยอีกนานเพียงใด?

โปรดทรงเมตตาบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์เถิด

ลูกที่รักยิ่ง ผู้ที่ซื่อร่อนนี้คือข้าพเจ้า เปาโล ซึ่งเป็นคนซื่อและขณะนี้เขานักโทษเนื่อง
จากพระคริสต์เยซูผู้ตาย ข้าพเจ้าขอรับรองท่านเพื่อนบุตรคนหนึ่งของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้ให้
กำเนิด ขณะที่ถูกจองจำคือโอเนสิมัส

ข้าพเจ้ากำลังส่งเขากลับมาหาท่าน นั่นคือข้าพเจ้าส่งดวงใจของข้าพเจ้ามาด้วย อัน
ที่จริงแล้ว ข้าพเจ้าต้องการให้เขาอยู่กับข้าพเจ้าที่นี่ เขาจะได้รับใช้ข้าพเจ้าแทนท่านขณะที่

ที่ข้าพเจ้าถูกจองจำเพราะชั่วดี แต่ข้าพเจ้าไม่ต้องการทำ
สิ่งใดโดยท่านไม่เห็นชอบ เพื่อมิให้ท่านทำความดีเพราะ
ถูกบังคับ แต่ทำด้วยความสมัครใจ ข้าพเจ้าคิดว่า เขาถูก
พรากไปจากท่านระยะหนึ่ง เพื่อจะกลับมาอยู่กับท่าน
ตลอดไป มิใช่ในฐานะทาส แต่ในฐานะที่ดีกว่ามาก คือ
เป็นน้องชายที่รัก ถ้าเขาเป็นที่รักอย่างยิ่งของข้าพเจ้า เขา
จะต้องเป็นที่รักของท่านมากกว่าสักเท่าใดเล่า ทั้งในฐานะ
ที่เป็นเพื่อนมนุษย์และในฐานะที่เป็นพี่น้องในองค์พระผู้
เป็นเจ้า ถ้าท่านยังยอมรับว่าข้าพเจ้าเป็นมิตรกับท่าน ก็
จงต้อนรับเขาเช่นเดียวกับที่ท่านจะต้อนรับข้าพเจ้า

บทอ่านจากพระวรสารนักบุญลูกา

ลก 14:25-33

เวลานั้น ประชาชนจำนวนมากกำลังเดินไปกับพระเยซูเจ้า พระองค์ทรงหันพระพักตร์มาตรัสกับเขา
ทั้งหลายว่า “ถ้าผู้ใดติดตามเราโดยไม่รักเรามากกว่า บิดามารดา ภรรยา บุตร พี่น้องชายหญิง และแม้
กระทั่งชีวิตของตนเอง ผู้นั้นเป็นศิษย์ของเราไม่ได้ ผู้ใดไม่แบกกางเขนของตนและติดตามเรา ผู้นั้นเป็น
ศิษย์ของเราไม่ได้เช่นเดียวกัน

ท่านที่ต้องการสร้างหอคอย จะไม่คำนวณค่าใช้จ่ายก่อนหรือว่ามีเงินพอสร้างให้เสร็จหรือไม่ มิฉะนั้น
เมื่อวางรากฐานไปแล้ว แต่สร้างไม่สำเร็จ ทุกคนที่เห็นจะหัวเราะเยาะเขา พูดว่า “คนนี่เริ่มก่อสร้าง แต่
ทำให้สำเร็จไม่ได้” หรือกษัตริย์ที่ทรงยกทัพไปทำสงครามกับกษัตริย์อีกองค์หนึ่ง จะไม่ทรงคำนวณก่อน
หรือว่า ถ้าใช้กำลังพลหนึ่งหมื่นคน จะเผชิญกับศัตรูที่มีกำลังพลสองหมื่นคนได้หรือไม่ ถ้าไม่ได้ ขณะที่
อีกฝ่ายหนึ่งยังอยู่ห่างไกล พระองค์จะได้ทรงส่งทูตไปเจรจาขอสันติภาพ ดังนั้น ทุกท่านที่ไม่ยอมสละทุก
สิ่งที่ตนมีอยู่ก็เป็นศิษย์ของเราไม่ได้”

พระเยซูเจ้าทรงปรารภณาวีที่จะเตือนเรารู้ว่า การติดตามพระองค์นั้น หมายถึงการเปลี่ยนแปลง
แผนงานและคุณค่าของเราโดยสิ้นเชิง การยกกางเขนขึ้นแบกตามพระองค์ไป เป็นส่วนที่สำคัญในการ
ติดตามพระองค์

สำหรับบางคน กางเขนหมายถึงการเป็นมรณสักขี กล่าวคือการหลั่งโลหิตเป็นประจักษ์พยานถึง
ความเชื่อของเรา สำหรับบางคน หมายถึงการน้อมรับความยากลำบากเพื่อเห็นแก่พระวรสาร สำหรับ
เราทุกคน กางเขนหมายถึงการพลีกรรมเพื่อเสริมสร้างพระอาณาจักร แต่พระอาจารย์เจ้าทรงประทาน
กำลังใจแก่เรา โดยตรัสว่าความเสียสละเหล่านี้ เป็นเรื่องเล็กน้อยเมื่อเทียบกับรางวัลที่ทรงเตรียมไว้
สำหรับเรา

